

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

National Library
of Sweden

Bil E.F. ifrån Kungl. Lif-medicus Joh. Pet. Westring
till Fru Gustava Eleonora Årindahl; Dat. Norrköping,
den 1 Jan. 1805.

Älskvärda Syfter.

Öfverfågten af det gamla året, nu slutadt, visar
mig huru många glada dagar och stunder, som
vänskapen skänkt mig. De äro bortgångna med
tiden; men deras ihugkomst varar och gläder
minnet. Allt i Naturen ändras; och omskapas?
Min Eleonoras vänskap är och blir sig alltid lik,
efter redan lång erfarenhet. Himmels! hvilken
skänk gaf Du de dödlige, då Du gaf dem drift till
Vänskap! Gudomlig är Vänskapens härfkomst,
och en kärbar himmel bereder den på jorden.
Ho lindrar plågan af min Sorg, om icke Vänner,
som har förtroende af mitt hjerta? Ho minskar
bördan af mina bekymmer, om icke Vänner,
som delar Gijft och ledt? Hvilken ängel säger
mig minna fel, om icke Vänner, som vill se mig
fullkomligare? Hvad vore min glädje, om ingen
fågade sig deråt? En blott oorganisk rörelse i min
kropp, som jörsvann efter rörelse-lagarne. Vän-
skapen ger den ett moraliskt Lif, och upprätthåller
minnesvärd åt den samma, sedan den är förbi.
Att blifve en monotoni, som skall göra lednad,
om ej Vänskapen utgjorde Karmenien. Är då
denne

denne himlærskänk allmän på jorden? Den lycklige
tror det och bedrar sig. De goda omständigheterna äro
likasom Magnetens för järnet. Vännefnaden öjuder många
vänner; men denna Vännskap går noggens väg. För
den mäktige visa sig alla vara Vänner i öronen, och i
fiender i hjertat; ty de flesta kunna ej styra sin medfödda
afund. Den lärde smickras: ty de flesta behöfva öfver
vännskap, då de ej förstå att värdera den samma. Egen
nyttan kläder sig ofta i vännskapens drägt. I nödens
öfir man skarslynt; och huru många hafva icke sett
sig ensam i denna ställning! Vännskap, liksom
Musik, fordrar Accorder. Utan Harmonie kan den ej bestå
likstämmighet i tycke, sedor, vetit och Snittes: Se här
accorder, som söka hvarandra, och följias åt med eget
behag. Vännefnad derför, vare den dag, då jag faun dessa
justa grunder till min vännskap för Eleonore! Öhvarst
dessa rätkas, träffas, och vännskap: och salunda är vän
nskap icke så jämfylt, som de elaka utropa den. Guller
påstår, att vännskap har sin egen organ, och nekas sig
hafva. Den samma, liksom han säger sig ej hafva några
vänner. Men ett sådant snille har få sina likar, och dess
yrke har ingen annan i frän början kunna följa; ätt
liga. Vektas gifva! Mångfaldigt fall är den, som
finner dig har sin maka och sina barn! och då min
vän har den till skylt för sin moraliska drift, huru
mycket säkrare är jag då icke på min lycka! Hvad
kan då vara mera tillfredsställande för mitt hjerta,
på första dagen af Nyåret, som börjar ett nytt tide
lopp, än att önska få behålla denna vännen afven
i år! Vännefnad, utfölje mina önskeringar för min älska
Eleonore,

Eleonore, att hon må få lefva med hells och förnöjelse!
Der inga velkaner döjas i granskupet, bibehålls lugnet.
Den fredlige för sig och för andra har lugnet i sin själ.
Dagens mörkgrödnad kan ej jämföras i skönhet emot
ett sådant hjerta. Lifvet måste trifvas i denna sällheten:
och jag tror mina önskingar lyckas för Dess trefnad både i
där och många döga förjande, så länge någon njutning
kan ägas. Och tvärföre skulle jag ej önska med visshet
min Eleonore allt godt, då jag tror, att Dess egna önskin-
gar alltid lyckas, som ritetas ut det ädla och det goda.
Volen gör ej alla dagar glöda; men ett godt hjerta kan
göra dem sådana. Omgjordadt vare det lika goda hjertadt
med mycken lifaglighet, till hela systemets förnöjelse!
Mätte ingen dag i kalendern för år 1805 märkas med
kors-teiken! Mätte Pope och Shakespear hafva tillräckligt
förråd till Snille's fögnad! Om de döda hafva intelligens,
som verka på lefvande Snillen, så saknar troligen min
Eleonore ingen dag ett ängla-besök i sin själ! Glöm
dock icke Månans närmaste underhafvande, som mest
synas på Teatern af sin ombytande kroppsliga figur.
Denna önskan är litet egenlyttig; men måste, så vara,
efter som jag mest nödgas vandra beröfvad tid för
meditationerna. Nöden skaffar mig många vänner;
och det är belöningen för min vandring; men ty vänner
realiserar sig vänskapen omfider mest tilliksvälkommit.
När jag har min Eleonores vänskap, så är den säkrare än
Danks. Låt mig därför, få behålla den i år, lika skön för mitt
hjerta som den hitintills varit. Fortfar själv, att njuta sällheten
af egna Dygder. Detta himla sällskap skall förförma lefvets
vanlige munder. Vålgörandet är Själens drift åt sällheten,
den verkliga sällheten, och den dygdige skall lefva i efterverdens
minne.

minne. När nura intet i världen förnöjer den dygdige,
så skall dess namn förnöja de lifvande. Dess lefnads-
skick erig, som dess dygd för tillkommande slägter. Om
helen för alla framkallar vänneryfrån sina otaliga.
Stälten: dygd och snille mötas af vänskap från naturen,
liga harmonien; men kärleken är odelbar och tillhör
lindaht allena. Med en så god skake, vurd sina godas
tillhörigheter, har min vän ej behof af flera önskingar.
När man är nöjd med sin lycka, så har man ej behof af
önskingar; men det är smickrande, att så lyckan be-
kräftad af andra vittnesbörd. Så goda hjertan till,
sammans förkomma hvarandras önskan, och den
förenade välheten är starkare än den enkla. Ensam
njutning är alltid ofullkomlig. Det är en gudomligt
erkänd danning, att det ej var godt för människan att
vara ensam. Harmonien är grundvud till att förnöjelse.
Det gemensamma interese nyttjer styrkelse vänskap-
bandet, och kärleken besjalar det för alla tider.
Min Leonore är; hvad mängen förgäfer önskar vara,
lyckelig, och behöfver ej mina önskingar. Måtte
de gifna göra tillfyllest; ty flera medhinner jag ej.
De komma varma från hjertat, och jag har ej haft tid
att kluda dem i oratorisk costume. Det välment
hör hjertat till; och det granna jindrar tid och öfning,
som tida fela mig. Retungad med ett vidlöftigt ar-
bete, som önskar snart få se dagshuset, vros alla mina
få egna stunder; ty de flesta tillhåra Patienterna, mig
behöfliga. Erua läprienier fördras, som väcker
ännu kanske 1½ år. Nuernar jag och göra en resa
åt Stockholm, som är mig högst angelägen, och der
till fördras beredning; ty jag vill ej resa förgäfvad.
Väg derföre mina meningar ej nå guldigt: väns
dera

dera dem efter deras ursprung, som är godt. Bli jag
en gång ledig, så skall mitt hela kunna visa sig
fullkomligare för min väns enskilda. Förbryllad i
min hjerna. Ser jag ett tillfälle omkring mig; och man skulle
vara Skapare för att kunna reda sig derifrån. Högstads
röst igenkännes väl af min Eleonore, och vår Harmonie
blir en Duetto, som komponeras för oss själwa. Såsom
varande en Musikaliska Sällskapets Direktör, ur
skall väl min Vän mina Termer. Måra följda äro
de momenter, då jag hos detta Sällskap får exaltera min
Själ ifrån de lutan, som vanligt engifva mig från
Sjukfångärnes!

Slutligen befall mig, min Vän, tvåd tjyrt som helldt
till. Anhörige i Stockholm. När jag råkar min Vän
K. Papa, skall jag emfamna honom och säga honom
hvad han vet förut. Hvad han sänder sin K. Eleonore
skall jag emottaga och öfverlemnna, till och med in
naturlig sammtagen, en jag får den Kommission
och får tillika så afborde den samman. Jag refer
lilla Eleonore, och lemnar min handskrift på ewig
tillgifvenhet. När jag kommer åter, så dröjer jag
ej länge förän jag informer mig, som
min älskewärda Eleonores

Ödmjukaste Tjenare
och trognaste Vän,
J. P. Westring.

